

[Peter Nielsen.]

under en generel merværdiafgift, men vi kan vel næppe gå videre ad den vej. Vores priser kan nemt fjerne sig for meget fra udlandets priser, og der er vel industrier, f. eks. chokoladeindustrien, der kan komme i fare, hvis vi efterhånden lægger for megen skat på visse varer.

Og den almindelige opfattelse er jo, at meromsen er bedre end detailomsen. Man har ganske vist fremhævet som en fordel, at den er neutral over for forbrugsvalget; det ser jeg nu imidlertid ikke som nogen fordel, idet den jo også kommer til at ramme det mest nødtørftige forbrug; derfor er selvfølgelig betingelsen for vor medvirken, at der ydes sociale kompensationer, så folk med små og jævne indtægter ikke bliver ramt af noget sådant.

Man har sagt, at der vel så ikke bliver penge til skattelettelser. Det gør der vel næppe i første omgang, for pengene fra meromsen skal jo først ind, men overflytningen vil dog i det lange løb give en 1.700-1.800 mill. kr., når vi har fået engrosomsen fuldstændig tilbagebetalt. Vi vil selvfølgelig lægge vægt på — og der har jo også under forhandlingerne foreligget en skitse fra finansministeren derom — at det vel navnlig bliver bundgrænsen, vi skal se på, når vi skal give disse skattelettelser, men selvfølgelig stiller vi os ikke afvisende over for, at der også må ske en ændring i proportionalgrænsen.

Men vi er altså nu midt i forhandlingerne, og de ændringer, der er i det lovforslag, der er kommet nu, må nærmest betragtes som en art ændringsforslag, som ville være blevet stillet af udvalget og ministeren, hvis vi havde fået det tidligere meromsforslag frem til anden behandling her i tinget. De er fremkommet som følge af samråd mellem ministeren og udvalget, og efter at vi har hørt på de indvendinger, som erhvervslivet kunne have, så jeg skal ikke kommentere disse ændringer i lovforslaget, det får vi jo lejlighed til i udvalget.

Men vi vil altså gå fordomsfrit ind til disse forhandlinger. Der kan som sagt være delte meninger om denne overflytning. Jeg har tidligere udtalt, at man nærmest må betragte dette merommsforslag som et tilbud fra vor side, ikke til noget bestemt parti, men til dem, der mener — og det går jo igennem i alle partier eller de fleste — at vi skal overføre mere til forbrugsskatterne. Og kan vi gøre det, så den såkaldte incidens bliver rigtig, så ordningen altså ikke kommer til at vende den tunge ende nedad, er vi parat. Men vi vil anse noget sådant blot for at være et led i en skattereform, altså kun et led; der er andet, der for os er mere vigtigt, men det kan vi jo tales ved om i næste uge.

Henry Christensen: Der foreligger jo nu for tinget to fyldige beretninger om det arbejde, der har været gjort i udvalget med merværdiafgiften. I og for sig kunne der godt have været grund til at drøfte en lang række af de tekniske problemer af temmelig stor rækkevidde, der er omtalt heri, både dem, der nu er indarbejdet i lovforslaget, og dem, der stadig ligger tilbage, men dette er jo ikke i overensstemmelse med forretningsordenen og vel heller ikke med de tidsbegrænsninger, som gælder ved første behandling. Derfor skal jeg nøjes med at fremføre nogle principielle betragtninger om vort syn på situationen.

Venstre har jo gennem mange år gjort sig til talsmand for en skattereform, der væsentligt mindsker omfanget og urimelighederne af den indkomstbeskatning, som nu har været stadig voksende gennem de senere år, og det er for at nå dette resultat, vi har erkendt, at en omlægning til i højere grad at anvende forbrugsbeskatning er nødvendig. Venstre som andre har erkendt, at vi nu efterhånden har drevet megen rovdrift på punktskatterne, og de kan utvivlsomt ikke bære en sådan yderligere belastning, at de derigennem kan danne grundlag for en virkelig skattereform. Det er jo bag-